Іду, дивлюсь: повітря, наче скло,
Співучим морем хвилить хвилі жито.
Проміння сонця – злото дивних літер —
І мрійним сном овіяне село.

А в серці спогад – неспокійний птах —
Отож вони – малюнки "Intermezzo",
Безмежний степ і пісня з неба ллється,
Мов тінь чиясь блукає по ланах...

А там, за обрієм – нове село,
Де в хаті радіо співа концерти,
І трактори, працюючи уперто,
Мережать поля оксамитне тло.

А в серці біль, а в серці квітне сум:
Вже не горить життя його багате,
Він не діждав весни нового свята,
Він не діждав жаданого часу.